

§ 14.

§ 985 affattes saaledes:

„Den særlige Appelrets Kendelse, hvorved Genoptagelse tilstaaes eller nægtes, er endelig og upaaankelig.“

§ 15.

§ 987, 1ste Stykke, 2det og 3die Punktum, affattes saaledes:

„Begæringen maa fremsættes over for den Ret, som har afsagt Dom i Sagen, inden saadan Frist, som bestemt i § 948, jfr. § 949. Reglerne i §§ 979, 2det Stykke—982 finder tilsvarende Anvendelse.“

Som nyt sidste Punktum i 1ste Stykke tilføjes: „Nægtes Genoptagelse, kan Spørgsmaalet indbringes for den særlige Appelret efter Reglerne om Kære til Højesteret“.

§ 16.

I § 1018 m, 4de Stykke, tilføjes som 2det Punktum: „Begæringen fremsættes for den særlige Appelret.“

IV.

Lovens Ikrafttræden.

§ 17.

Denne Lov, der ogsaa gælder for Færøerne, træder i Kraft den 1. Juli 1938.

I de i §§ 47, 1. Stykke, 48, 2det Stykke og 49 i Lov om Rettens Pleje, jfr. Bekendtgørelse Nr. 212 af 1. Oktober 1936, omhandlede Tilfælde finder de hidtil gældende Regler fremdeles Anvendelse, hvor henholdsvis Anke eller Kære eller Tingfæstning af den ifølge Justitsministerens Bestemmelse anlagte Sag er sket forinden denne Lovs Ikrafttræden.

Det samme gælder, hvor Begæring om Genoptagelse af en Straffesag er fremsat for vedkommende Ret inden det nævnte Tidspunkt.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I §§ 60 ff. indeholder Lov om Rettens Pleje Bestemmelser om Pligt for en Dommer til at vige sit Sæde, hvor hans Upartiskhed kunde drages i Tvivl, og ogsaa uden for de særligt opregnede Tilfælde kan Dommeren herefter, naar „han frygter for, at Parterne ej kan have fuld Tillid til ham“ (§ 62), vige Sædet af egen Drift, uden at nogen Indsigelse imod ham behøver at være fremsat.

Der gives herved Udtryk for Vægten af den Tankegang, at det for Retsordenens Autoritet og Tilliden til Domstolenes Virksomhed er af største Betydning, at man borttager ethvert Grundlag for senere Paa-stande om, at en foreliggende Afgørelse er Udslag af eller dog præget af uvedkommende og usaglige Hensyn.

Det samme gør sig gældende ved Bestemmelsen i § 702 om Adgangen til i en Straffesag, saalænge Domsforhandling endnu ikke er begyndt, at afvige fra de almindelige

Regler om Værneting, for saa vidt som denne Bestemmelse, der kan anvendes saavel efter Begæring af Paatalemyndigheden som af Sigtede, efter Bemærkningerne (Sp. 367) til den tilsvarende Regel (§ 58) i det af den i 1892 nedsatte Proceskommission udarbejdede Udkast til Lov om Strafferetsplejen, blandt andet vil „kunne finde Anvendelse, hvor i Nævningesager en særlig Ophidselse, Frygt for Intimideren af Juryen eller lignende gør sig gældende paa Gerningsstedet“.

Justitsministeriet maa imidlertid formene, at de anførte Betragtninger fører videre endnu. Der er Sager, hvor Vurderingen af en Dommers eller Domstols Opfattelse eller Adfærd er af en saadan Betydning, at selve den Omstændighed, at Afgørelsen lægges i Hænderne paa vedkommendes Kolleger, de ordinære Domstole, kan give Anledning til en Mistro og Forsøg paa en Mistænkeliggørelse, der, ganske